

ZIEL VAN MIJN ZIEL

Andere boeken van Ingrid Vandekerckhove bij Clavis

young adult

Wat wist ik van liefde?

8+

Super!

Eureka!

Vergeetjeskruid

Holderdebolder naar Bolderhof

De drommelse drone

Planeet Snoepiter

De bende van Zeus

Theseus' eerste overwinning

Theseus en de Minotaurus

Krakkie

Ingrid Vandekerckhove

Ziel van mijn ziel

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio,

op basis van een foto van Dirk Thibaut, *Lisboa Girls*

Trefw.: vriendschap, verraad, verliefdheid, negentiende eeuw

NUR 285

ISBN 978 90 448 5584 5

D/2025/4124/047

Alle rechten voorbehouden

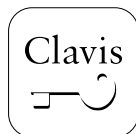
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.ingridvandekerckhove.be

Ingrid Vandekerckhove

ZIEL
van mijn
ZIEL

*Ik zal mijn geliefde zien
als ik zie de ziel van mijn ziel,
hart van mijn hart, vol geluk.*

*En als ik van mijn dierbare
zal moeten scheiden,
zal ik ieder moment zuchten en lijden.'*

Antonio Vivaldi

Wat voorafging:

WAT WIST *ik* VAN *liefde*?

Het verhaal van Lou leren we kennen door haar dagboek. Lou is een onzeker meisje dat een eetprobleem heeft. Ze onderhoudt een ambivalente vriendschap met haar knappe vriendin Helena. Helena is de dochter van gescheiden ouders en heeft een moeizame relatie met haar moeder.

Op de eindejaarsfeest ziet Lou dat Helena Erik kust, de jongen op wie Lou stiekem verliefd is. Diep gekwetst verlaat Lou het feest. Diezelfde nacht echter wordt Helena verkracht en de volgende ochtend vraagt ze Lou om hulp.

Wanneer Lou samen met haar ouders en haar zus Vivi op vakantie gaat, ontdekt ze dat ze de gave heeft om zich in een andere tijd te verplaatsen. Zo belandt ze in 1860 en beleeft er een heftig avontuur en een romance. Ze leert twee beroemde Franse schrijvers kennen, Gustave Flaubert en Louise Colet. Als herinnering leent ze van de laatste een jas die ze meeneemt naar haar eigen tijd. Ze wordt er ook verliefd op Otto, een knappe journalist. Haar hart breekt wanneer ze weer naar huis moet.

Dit verhaal begint als Lou weer thuis is. Ze smeedt een gedurfd plan. Zal ze erin slagen om Helena te helpen en haar geliefde Otto terug te zien?

Deel 1

*'All I do is kiss you
through the bars of a rhyme ...'*

Dire Straits, 'Romeo and Juliet'

Een van de mooie dingen in het leven is met een nieuw potlood schrijven. Het gevoel tussen mijn vingers. Geslepen, puntig, vers, klaar voor nieuwe woorden. Waarom schrijf ik? Aan wie schrijf ik? Aan mezelf? Voor mezelf? Ik schrijf voor Otto. Over Otto. Voor Otto. Aan Otto. Mijn Otto.

Ik doe mijn ogen open en zie alleen Otto. Ik doe mijn ogen dicht en zie alleen Otto. Ik rust in de onrust van mijn weemoed, van mijn herinneringen, van mijn verstikkende verliefdheid die naar lucht hapt. Onmogelijke liefde, want ik kan hem niet bereiken. Er liggen honderden jaren tussen ons, een eeuwigheid. Zal ik ooit terug kunnen keren naar zijn tijd? Naar de versmelting van onze lichamen en zielen? Ik wist niet dat een mens zo veel tranen heeft. Dit is dus alleen zijn. Dit is dus liefde. Ik wist niet dat liefde zo veel pijn doet.

—

Dit schreef ik toen er al veel was gebeurd, maar nog niet alles. Ik die dacht Helena te helpen. Of was dat alleen maar een smoes? Om bij hem te zijn?

Helena, de mooie Helena, mijn vriendin die tegelijk geen vriendin is. Ze is heel anders dan ik. Ik weet bijna zeker dat we geen vriendinnen zouden worden als Helena en ik elkaar nu voor het eerst zouden ontmoeten. We zijn heel erg verschillend. Maar zo was het niet altijd. Ooit hield Helena van barbiepoppen, en logeren, en

de hele nacht opblijven om te bingewachten, net als ik. Maar een paar jaar later werd ze anders. Al op haar veertiende ging ze naar elk feestje, bedronk zich en zoende met oudere jongens. Ze zoende zelfs met Erik, wat ik haar niet kan vergeven, trouwens. Dat was die nacht toen er zoveel meer gebeurde en voor ik Otto leerde kennen.

Als ik flarden herlees van wat ik vroeger heb geschreven, valt het me op hoe weinig een mens verandert. Ja, ik heb mijn eetprobleem verdrongen, alsof het er niet meer is. Maar waarom laat ik me altijd zo kleinmaken door Helena? Wat heeft zij dat ik niet heb? Veel.

Als ik het nu herlees, zijn er dingen die waar zijn en dingen die niet waar zijn. Wat waar was, was mijn liefde voor Otto. En dat was ook mijn pijn.

—

Soms wil ik er met iemand over praten, en tegelijkertijd helemaal niet. Eigenlijk wil ik het voor mezelf houden. Alleen iets van hem en mij. Iets heiligs. Iets wat, als ik erover praat, zou breken. Onze band over de tijd heen is ons geheim. Of het mijne, want hij weet niet dat ik een meisje ben van een tijd die niet de zijne is. En ik weet niet hoe hij zich voelt. Wacht hij op mij? Denkt hij aan mij? Nee, ik kan niet zomaar terug. Ik heb het geprobeerd, in mijn kamer achter gesloten deuren, met een foto van vroeger. En met die ene foto die ik toen in de andere – zijn – tijd heb genomen. Daar staat Otto op, als een schim. Maar ik heb het ondervonden: ik moet op die bepaalde plek zijn om het nog eens te laten gebeuren.

Ik wil mijn geheim aan niemand vertellen, omdat het mijn geheim

is, omdat mijn verliefdheid de mijne zou blijven. En ook omdat niemand me zou geloven. En omdat ik niemand vertrouw. Tenzij Erik misschien, maar ik wil hem geen pijn doen.

Ja, ik kan in een andere tijd duiken. Ik heb die gave omdat ik me zo diep kan inleven dat ik mezelf verlies en me kan loskoppelen van wie ik ben. Maar daarvoor moet ik op de plek zijn waar ik wil belanden. En dat is dus Trouville. Daar wacht Otto op mij. Meer dan honderdvijftig jaar geleden. Daar wil ik zijn. Niet hier. Niet nu. Daar. In het toen.

Misschien dat ik daarom schrijf. Om het lucht te geven, alles, de zwaarte in mij, de lichtheid, zwaar en licht, gelukkig en droevig, zo voel ik me. Nee, ik weet niet hoe ik me voel. Ik voel me allebei, ja, zo is het, gelukkig en droevig tegelijkertijd. Ik vertel het dan maar aan mezelf, krassend met mijn potlood op een nieuw wit blad. Een blad met lijntjes. Die lijntjes heb ik nodig, want anders schrijf ik scheef. Mijn woorden lijken steeds naar boven te willen kruipen, alsof ze me willen oppeppen, blij en opgewekt willen zijn in mijn plaats.

Gisteren was ik er bijna over begonnen tegen Erik.

Ik was met hem meegegaan naar de repetitie van zijn band. We zaten in de kelder bij Peter. De gitaarklanken en drumritmes dwarrelden door de lucht. Ik zat te genieten en leunde in een oude strandstoel achterover met een glas muntwater in de hand. Tegen de muur hing een verkreukte poster van palmbomen en een kleurrijke strandhut, een of andere vergeelde reclame voor een cocktail. Het was broeierig warm in Peters kelder.

Erik zette in. Tik, tik, tik, met zijn nagel op zijn gitaar. De chao-

tische klanken dijdten uit en leken plots allemaal in een rij te lopen.
Eriks stem overspoelde de ruimte:

*‘Het nu is nooit geweest,
alleen het toen bestaat.
Wij zijn voorbij
of nooit geweest.
Wat is nu,
wat zijn wij?’*

Het leek alsof zelfs de ijsblokjes in mijn glas verstomden. *Het nu is nooit geweest, alleen het toen bestaat.* Het voelde alsof Erik in mijn hart had gekeken. Terwijl ik al meer dan een maand had zitten vechten met het heden en het verleden, de onoverbrugbaarheid in mijn bestaan, de onbereikbaarheid van Otto.

‘Hoe kom je aan die tekst?’ vroeg ik hem nadat ze het refrein al minstens tien keer hadden gezongen en hij een fris biertje uit de kleine koelkast naast mijn strandstoel haalde.

Hij gooide de anderen een blikje toe. ‘Zelf bedacht. Vind je het mooi?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Komt er nog meer?’

‘Ja, het is nog niet af.’ Hij plofte neer op de poef naast mijn strandstoel. ‘Het gaat over nu. Nu bestaat niet.’

‘Nee, nu bestaat niet,’ zei ik te snel. ‘Hoezo eigenlijk? Waarom bestaat nu niet?’ vroeg ik hem meteen daarna. Ik wilde meer weten. Misschien kon dit lied een metafoor van mijn gedachten zijn en me een uitweg bieden.

‘We zijn allemaal verleden voor elkaar, onbereikbaar.’ Hij nam zijn gitaar en tokkelde terwijl hij praatte. ‘Als je bedenkt dat wat ik

zeg een fractie van een seconde later bij jou komt. Reken daarbij de tijd die jij nodig hebt om mijn geluidssignaal van je oor naar je hersenen te seinen. Er zit dus tijd tussen wanneer ik wat zeg en jij het gehoord en begrepen hebt. Er is dus altijd een vertraging, een pauze tussen een gebeurtenis en je bewustwording ervan. Tegen de tijd dat je weet wat er gezegd is, hoort het dus al bij ons verleden. Je kunt het vergelijken met het krijgen van een prik. Je voelt de pijn pas eventjes nadat de prik is gezet, snap je?’

Ik knikte. ‘Dus er is geen nu, alleen het verleden.’

‘Ja, zo kun je het stellen. Daar gaat mijn lied over.’

‘Het duurt 0,05 seconden voor een geluidsgolf herkend wordt door je hersenen. Waar spreken we dan over?’ Peter lachte en hij nam een flinke trek van zijn sigaret. Peter lacht eigenlijk bijna altijd. Voor hem is het leven een spel. Gitaarspelen, roken, uitgaan en natuurkunde. En er was Helena natuurlijk. We wisten allemaal hoe smoor hij op haar was. Hij was waarschijnlijk de enige die haar plotse stilzwijgen onverdraaglijk vond. ‘En het gehoor is het snelste zintuig van een mens,’ zei hij terwijl hij de rook uitblies. ‘Sneller dan het oog. Het duurt 0,2 seconden voor je hersenen begrijpen dat het licht je oog bereikt.’

‘Daarom juist.’ Erik liet niet los. ‘Ook het geluid komt met vertraging. Misschien kan ik dat woord er ergens in zetten: vertraging ... Adagio?’ Hij dacht na.

‘Maar wanneer leven we dan als we niet in het nu kunnen leven?’ vroeg ik. ‘In het verleden?’

‘We kunnen elkaar alleen bereiken door hetzelfde te voelen,’ ging Erik verder alsof hij mijn vraag niet had gehoord. ‘Als je je in de diepste zin herkent in de andere, als zielsverwanten. Dan leef je samen in het nu. Woorden zijn dan niet nodig.’

‘In een aanraking?’ vroeg ik.

Hij keek me verrast aan. ‘Ja, in de aanraking.’

‘Maar dan weet je natuurlijk niet of de andere zich op hetzelfde moment net zo gevoeld heeft als jij,’ zei ik. ‘Daarvoor zijn weer woorden nodig, wat betekent dat er weer vertraging in het spel is, dus weer verwijdering van elkaar.’

‘De illusie van het nu, de illusie van de tijd,’ mijmerde Erik knikkend. Hij streek een lange blonde lok uit zijn ogen. ‘We zijn geschiedenis voor elkaar. Zolang we niets aanraken, zijn we omgeven door het verleden.’ Even was hij in gedachten verzonken. Toen veerde hij op. ‘Jongens, gaan we door?’

Zijn woorden zinderden na in mijn hoofd. We zijn alleen. Iedereen is een wezen dat afgesloten is van de andere. Twee mensen kunnen nooit tegelijkertijd samen ergens zijn, want het nu bestaat niet. Ieder mens bevindt zich eenzaam in zijn eigen heden. Als je zo op je eigen eiland leeft, moet je tenminste weten wie je zelf bent. Moet je in contact zijn met jezelf, jezelf aanraken. Je honderd procent bewust zijn van jezelf en je eigen leven. Ik staarde naar de vergeelde poster, die een paradijselijk eiland moest laten zien, en voelde me eerder een dorre cactus dan een rijkelijke cocktail.

Wat later zaten Erik en ik op de oude bank in zijn kamer, die meer weg had van een woon- dan van een slaapkamer. Het bed onder het schuine dak, de ledverlichting, een tafel als bureau met een zwartleren stoel, een tv op een laag meubel, in de hoek een beige stoffen bank in U-vorm, een kast vol boeken, tegen de muur drie gitaren tussen zijn muziekinstallatie en opgevouwen muziekstandaards. En een laag tafeltje met een pick-up. Erik had die oude pick-up net op de kop getikt. Hij ging ernaast staan, trots en glunderend, blij als een kind.

‘Dit nummer gaan we coveren,’ zei hij. Hij zette een vinylplaat op, stond naast de platenspeler en zong de woorden mee: *‘A lovestruck Romeo sang the streets a serenade ...’*

Plots voelde ik een verlangen opborrelen, een gemis. Om eerlijk te zijn benijdde ik hem omdat hij zoiets had als zijn muziek, zijn vrienden, zijn band. Hij voelde zich verbonden. Ik niet. Toch niet met iemand in het hier en nu.

We luisterden naar het lied, hij zingend, ik kijkend. De laatste akkoorden ebden weg. Het was het moment waarop ik het zei, of toch bijna had gezegd. Erik nam de vinylplaat van de pick-up en haalde een andere uit zijn hoes. ‘En dit nummer ook,’ zei hij.

Dat was het moment. ‘Soms zou ik ook bij zo’n band willen horen,’ zei ik, veel te eerlijk. ‘Ik voel me niet zo verbonden als jij. Ik hoor nergens bij. Niet echt. Alleen bij ...’ Net wilde ik zijn naam uitspreken – Otto – als een zeepbel die zich eindelijk bevrijdde uit het doolhof dat mijn binnenste was. Net wilde ik Erik dus een stukje van mijn wezen prijsgeven en mezelf openbreken, toen korte streken van violen en cello’s en een kristalheldere hoge mannenstem de ruimte doorkliefden. Erik zong zonder stem de woorden met de man mee, met zijn ogen dicht, terwijl zijn rechterhand op het ritme van de violen meebewoog. ‘Staccato. Ritmisch, kort, snel en vol verwachting,’ prevelde hij. ‘Het is alsof je het hart van de liefde hoort kloppen. Even een pauze, maar de violen hernemen het ritme. En het hart blijft kloppen.’

Ik denk niet dat ik ooit zoiets moois had gehoord. Toen de klanken weggeëbd waren, bleef ik nog een poosje roerloos zitten, alsof elk woord de betovering zou verbreken.

‘Wat is het?’ vroeg ik zacht terwijl hij naar de plaat bleef kijken. “‘Vedrò con mio diletto,’” zei hij. ‘Vivaldi. Een liefdesaria. Mis-

schien zal ik het kloppende ritme van het hart op gitaar naspelen, ooit. Of kan het alleen met een strijkinstrument? Ik weet het niet.'

Hij kwam weer naast me zitten en legde zijn arm op de rugleuning zodat het haast leek alsof hij zijn arm om mijn schouders legde. 'Alleen bij mij?' vroeg hij lachend.

'Wat bedoel je?' Alsof ik vergeten was dat ik even daarvoor bijna tot een bekentenis was overgegaan, dat ik hem bijna alles had verteld. Ik schrok. Ik wist meteen dat hij hoopte dat ik hem bedoelde. Dat hij wilde horen dat ik me gelukkig voelde bij hem, vol, verzadigd, verbonden. Nee! Ik bedoelde Otto! Maar dat kon ik hem onmogelijk vertellen.

'Je zei dat je nergens bij hoorde,' zei hij met nog steeds die ernstige blik in zijn ogen. "Alleen bij ..." zei je.'

'Zei ik dat?' Ik pulkte aan een losgekomen draadje van mijn t-shirt.

'Ja, Lou, dat zei je.' Hij grinnikte. 'Bij wie, Lou?'

'Bij jou voel ik me vertrouwd.' Ik moest het zo zeggen, maar toch vond ik het jammer dat ik hem teleurstelde. Het klonk vast veel te lauw in zijn oren.

'Ik voel me gewoon anders,' ging ik verder. Ik veerde op en pakte de lege hoes van de plaat die nu geluidloos op de pick-up lag te draaien. 'Anders dan iedereen.' Ik boog me over de plaat. 'Moet de naald er niet af?'

'Ja, doe maar,' zei hij. 'Je bent in elk geval anders dan de andere meiden van je klas. Jij leest. Jij denkt na. Je hebt je haren anders dan iedereen. Je kleedt je anders. Je praat niet met hetzelfde accent en dezelfde intonatie als Helena, Amber, Sophie en hoe je vriendinnen verder ook heten.' Hij wachtte niet op mijn reactie. 'Zij doen alles hetzelfde. Lange, steile haren met een scheiding in het midden. *My*

God hier, *my God* daar, *cute* en *schattig*.' Hij zong de woorden bijna, alsof hij ze uitgiechelde. 'Groepsgedrag. Is het dat wat je zou willen? Hetzelfde taaltje? Dezelfde haren? Dezelfde sporten? Dezelfde films? Dezelfde tv-programma's?'

'Misschien ergens wel,' zei ik aarzelend terwijl ik mijn pony uit mijn ogen schudde.

'Ze doen gewoon allemaal hetzelfde omdat ze niet willen toegeven dat ze anders zijn. Het is puur camouflage. Ze voelen zich veilig in hun groepje. En sterk.'

'Voel jij je dan niet veilig in jouw band?'

'Daar doe ik het niet voor.' Zijn antwoord kwam snel. 'Het is de muziek die ons samenhoudt, niet dat we op elkaar willen lijken. We zoeken juist de onveiligheid op, andere dingen durven zingen, nieuwe akkoorden, nieuwe songs, eigen songs.' Hij zuchtte. 'Lou, zou jij geen nummer voor ons willen schrijven? Een tekst? Met je eigen woorden?'

Dat vroeg hij.

Hij weet intussen al veel over mij. Sinds wat er met Helena is gebeurd, zijn Erik en ik vrienden geworden. Heel gek. We trekken vaak met elkaar op. We chillen, luisteren naar muziek, kijken naar een film of praten. We praten ontzettend veel. Een paar maanden geleden had ik nooit kunnen denken dat ik zou terugdeinzen als hij te dichtbij kwam. Toen droomde ik nog van hem. Maar nu is mijn hoofd vol van Otto. Mijn buik, mijn hart, alles. Met Erik heb ik het gewoon goed. Het is anders dan met Amber of Sophie. En al helemaal anders dan met Helena. Ik kan het niet vergelijken. Met Erik kan ik praten.

Hij wil dat ik een nummer schrijf voor zijn band. Een lied over de liefde. Waar kun je anders over zingen? Hij wil dat ik voor hem

schrijf. Over hem. Over ons. Vanuit mijn hart, mijn gevoel voor hem. Ja, ik voel dat hij hoopt dat ik mijn hart voor hem openstel. En ergens weet hij dat ik dat niet kan. Ik wil het hem eerlijk zeggen. Ik zal het hem zeggen, want onze vriendschap is me te veel waard om te liegen. Want in dit geval is verzwijgen bijna als liegen, denk ik.

Hij streek een blonde lok uit zijn ogen. ‘De enige groep waar ik bij wil horen, is de groep mensen die niet bij een groep willen horen. Bij mijn band dus. En bij jou.’

Het was haast een liefdesverklaring waar ik niet rijp voor was. Ik wuifde het weg, lachte het weg.

Wat wil ik graag dat hij nooit meer zo dichtbij komt, dat hij blij is met zoals het nu is.

Gelukkig was het de enige keer dat hij zo dichtbij kwam en heeft hij het daarna niet meer gedaan. Hij lijkt het haast in orde te vinden dat we gewoon goed met elkaar overweg kunnen, als vrienden. Beste vrienden. Of misschien kwam het doordat zijn aandacht werd opgeëist door Helena, die alles weer naar haar hand zette, iedereen weer om haar vinger wond. Zij, de kat die eerst heel stil naar haar prooi sluipt om dan toe te slaan.

Maar dat kwam pas later.

2

De eerste dagen echter leek Helena allesbehalve op de kat die wilde toeslaan. Integendeel, ze had meer weg van een prooi die lag te bibberen in een hoekje waar ze zich angstvallig probeerde te verstoppen. Op WhatsApp liet ze niet van zich horen, nergens liet ze zich zien. Ze leefde al dagen teruggetrokken op haar kamer, tot grote bezorgdheid van haar anders zo drukdoende moeder.

‘Ze wil niemand zien,’ zei die fluisterend toen ze de deur voor me had opgedaan en ik gastvrijer dan ooit door haar werd ontvangen. ‘Misschien kun jij met haar praten, Louise. Ga maar.’ Met zachte dwang duwde ze me in de richting van de trap zodat ik snel naar boven zou lopen, naar haar dochter, die hulp nodig had. ‘Helééna,’ riep ze ondertussen. Ik hoorde een aarzeling in haar stem. ‘Louise is er. Ze komt naar boven.’ Een deur werd ontgrendeld.

Boven stond ik in een lange gang, waar alle deuren gesloten waren, behalve de badkamerdeur. Ik liep er voorbij en klopte bij de volgende deur aan. Die bleef dicht. Ik duwde de klink naar beneden en deed de deur open.

Helena lag op haar onopgemaakte bed alsof ze op me wachtte. ‘Deur dicht achter je,’ zei ze op gebiedende toon.

Ik deed wat ze vroeg en ging naast haar op de rand van het bed zitten met dezelfde voorzichtigheid als bij een zieke. Even bedacht ik dat ik geen bloemen of pralines of zo bij me had, zoals het hoort bij een ziekenbezoek. ‘Ben je ziek?’ vroeg ik, alsof ik niet wist wat er aan de hand was, maar ik wilde ook niet uitsluiten dat ze intussen

echt ziek was geworden. Hoe voel je je na een verkrachting? Voel je pijn? Voel je je ziek? Vuil? Of schuldig? Of verscheurd? Verwond? Bezoedeld? Verdrietig? Vermorzeld?

‘Nee,’ zei ze en ze schudde haar hoofd.

‘Je moet aangifte doen, Helena,’ zei ik zakelijk zonder eerst te vragen hoe het met haar ging. Ik voelde plots weer dezelfde onverschilligheid als op de bewuste nacht dat we zo naast elkaar op mijn bed hadden gezeten, zij nog met gescheurde kleren en bebloed, ruikend naar bos en modder, ik gehuld in walging en kille onverschilligheid. Achteraf kan ik niet begrijpen dat ik alle gevoel zo had kunnen uitschakelen. Maar ze had met mijn Erik gekust, en dat beeld, zij tweeën plakkend tegen de muur van de wc op de schoolfuif, stond op mijn netvlies gebrand en was als een dolk in mijn hart. Ik voelde me verraden en was weggelopen zonder nog naar haar om te kijken. Toen had mijn boosheid het overgenomen en overstemde elk greintje medelijden dat ik had moeten hebben nadat haar zowat het ergste was overkomen wat je je kunt indenken.

‘Ik doe niets,’ siste ze. ‘Niets. Niets. Niets. En jij ook niet. Ik verbied het je. Je spreekt er met niemand over. Met niemand.’

Schaamte. Dat had ik eens ergens in een blad gelezen, dat een slachtoffer van verkrachting vooral schaamte voelt. En ik voelde dat ik niet de kracht had om haar pantser van schaamte te doorbreken.

‘Erik weet dat er iets is gebeurd,’ fluisterde ik.

Met een ruk draaide ze haar gezicht naar me toe. ‘Hoe kan dat?’

‘Hij vermoedt iets, bedoel ik,’ verbeterde ik mezelf. ‘Het was een nare nacht, ook voor hem. Jullie hadden toch ...’ De herinnering aan hen tweeën tegen de muur deed me nog altijd sidderen. Toen voelde ik me verraden en gekwetst, maar nu leek het veraf, onwerkelijk. ‘Hij staat buiten op me te wachten,’ bekende ik. In werkelijkheid had hij

na die nacht amper iets over Helena gezegd. Het vele bier had hem verdoofd. Hij wilde er niet aan terugdenken. Wilde de hele nacht het liefst uit zijn geheugen, uit zijn leven wissen. Voor hem was Helena het niet waard dat er over haar gesproken werd. Hij vermoedde helemaal niets. Hij wilde immers niets vermoeden. Hij vond Helena een narciste die hem had betoverd en waarschijnlijk, zei hij, had zij wat in zijn glas gedaan zodat hij volledig buiten zichzelf was die nacht. 'Ik zou haar nooit gekust hebben als ik mezelf was geweest.' Dat was zowat het enige wat hij erover zei.

'Is hij hier? Is hij met je meegekomen?' Helena klonk nu haast angstig.

Ik knikte. 'We maken ons zorgen, Helena.' Ook nu loog ik weer. Erik maakte zich helemaal geen zorgen over haar. 'Ik vind dat je het moet aangeven, Helena.'

'Hou daar nu over op. Ik geef het niet aan. Basta.' Ze ging rechtop zitten en klemde een kussen tegen zich aan alsof ze het nooit meer wilde loslaten.

Ik had mijn pleidooi niet voorbereid. Ik zou deze discussie niet winnen, wist ik. Ik zocht naar woorden, maar vond er geen. Hoe kon ik haar overtuigen? Normaal gezien voelde ik altijd heel goed wat er in een andere persoon omging, verloor ik zelfs mezelf doordat ik me te veel inleefde in de andere, maar hier stond een onzichtbare muur nog steeds tussen ons in.

'Ik wil hier weg. Weg, weg, weg,' zei ze. Ze herhaalde het alsof ze geen andere woorden ter beschikking had.

'We kunnen weggaan,' bood ik aan en plots voelde ik hoop. Hoop is de voorbode van geluk. 'We kunnen een paar daagjes naar Trouville gaan, wij, met z'n tweeën,' zei ik en ik moest mijn blijdschap intomen om mezelf niet te verraden.

‘Wil je dat doen?’ Het was de eerste keer dat ze me echt aankeek, tenminste, dat ze me echt zag. ‘Met mij?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Als dat jou kan helpen,’ loog ik, want ik was degene die naar Trouville wilde. Ik wilde Otto weerzien, mijn Otto. Ik zou wel een manier vinden. Terwijl Helena sliep, zou ik als een dief in de nacht naar zijn tijd kunnen reizen. Of ik kon Helena wijsmaken dat ik in mijn eentje ging hardlopen. Zelfs al was het maar een uur, alles was beter dan hem nooit meer te zien. Ik wist niet of ik nog naar ‘toen’ zou kunnen reizen, of het nog eens zou gebeuren, maar ik moest het proberen. En dit was mijn kans.

‘Het maakt me niet uit naar waar,’ zei Helena. ‘Als het maar weg is. Weg hiervandaan.’

‘Trouville is prima,’ zei ik alsof ik me goed had voorbereid. ‘Het is niet zo ver. Het is niet lang reizen, bedoel ik. Het is er rustig. Dan kun je bekomen. Slapen. En op het strand wandelen.’ De gedachte dat ik samen met haar, en niet met Otto, over het strand zou lopen, ontnam me even de moed. ‘Maar vooral veel slapen. Je moet slapen,’ zei ik snel.

‘Als ik maar weg ben,’ zei Helena. Ze ging liggen en keek wezenloos naar het plafond. ‘Vertrekken we morgen?’

‘Nee, dat is te snel. Volgende week.’ Ik had afspraken. ‘Ik moet het thuis nog verkopen. En ik heb net een vakantiebaan bij Neptunus. Je weet wel, dat nieuwe visrestaurant in de stad. Ik moet eerst wat geld verdienen. Voor het treinticket en het hotel ...’

‘Mijn moeder zal wel betalen,’ onderbrak ze me. ‘Regel jij dat maar,’ zei ze met een vorstelijk gebaar terwijl ze zich op haar zij draaide, met haar rug naar me toe, alsof de audiëntie afgelopen was. De dienstbode kon haar opdracht uitvoeren. En dat zou ik doen.

Ik stond op. ‘Oké,’ zei ik. ‘Ik regel het wel. Tot morgen. En zet

je telefoon weer aan.’ Nu was ik het die haar gebood, was het mijn beurt om de koningin te zijn. Ik stond al bij de deur. ‘En antwoord als ik je een bericht stuur, oké?’

‘Oké,’ zuchtte ze.

Haar moeder stond onderaan de trap alsof ze er al die tijd had gewacht. ‘En?’ vroeg ze met een opdringerigheid waar ik het liefst van was weggelopen. Maar nu moest ik een opdracht uitvoeren.

‘Ze wil er even tussenuit. Een reisje. Alleen met mij,’ voegde ik er snel aan toe.

Enigszins tot mijn verbazing slaakte haar moeder een zucht van opluchting. ‘Dat is goed nieuws,’ zei ze.

‘Als mijn ouders het goedvinden, dan ...’

‘Ik praat wel even met je moeder,’ onderbrak ze me. ‘Koffietje?’ Ze liep al naar de espressomachine in de moderne open keuken en drukte op de knop. ‘Vertel. Waar gaan jullie heen? Ik betaal. Alles. Neem een hotelletje. Niet te goedkoop. En de tickets. Of nee, ik breng jullie er wel naartoe ...’

‘Nee.’ Ik stopte haar waterval van woorden.

Ze draaide zich geschrokken om en keek me verwonderd aan met het kopje koffie dat ze tussen haar vingers met de gelakte nagels hield.

‘Ze wil echt alleen met mij gaan. We nemen de trein,’ ging ik verder.

‘Nou, des te beter.’ Haar moeder zette een nieuw kopje onder de espressomachine. Het was, geloof ik, de eerste keer dat ze persoonlijk koffie voor me zette. ‘Ik zou anders mijn afspraken wel verplaatsen. Ik zou dat doen, hoor.’ Alsof ze me ervan wilde overtuigen dat ze een goede moeder was. ‘Maar zo is het misschien beter. Ik betaal de tickets wel, ook dat van jou. Zo lief dat je dat voor haar wilt doen.’

Wat is er toch met haar aan de hand? O, wat hoop ik dat ze er weer bovenop komt. Ze is zo bits de laatste tijd. Sinds de eindejaarsfuif is ze zo ...’ Even stopte ze en keek nadenkend op, alsof de woorden die ze zocht in de lucht hingen. ‘Wat is er eigenlijk gebeurd? Ik vraag het haar voortdurend, maar ze zegt niets. Ze is nog nooit zo gesloten geweest en ...’

‘Ik weet het niet,’ loog ik. ‘Ik zal met haar praten. Het zal haar goeddoen. Even weg, even ertussenuit.’ Ik was op de hoge kruk gaan zitten en slurpte van de koffie uit het kopje dat ze me had toegeschoven. Intussen had Helena’s moeder haar handtas genomen en graaide naar haar portefeuille. Ze haalde er een bankpas uit en schoof ook die over het aanrecht naar mij. ‘Hier. Neem deze. De code is 2386. Betaal er alles maar mee. Als ik maar weer mijn oude dochter terug heb.’

Ik durfde de kaart niet meteen weg te stoppen en keek ernaar, schuldig, want dat was het ticket naar Otto, mijn Otto. Zou ik? Ik zou haar later terugbetalen, besloot ik en ik nam de kaart aan. Met de balpen die daar lag, kriebelde ik snel de code op mijn handpalm.

2386 was de sleutel naar mijn geliefde. Eindelijk zou ik hem weerzien.

Helena diende dus als smoes om mijn eigen weg te gaan. Mijn ouders vonden het goed dat ik met mijn ‘goede vriendin’ op reis ging. Ik had nog een week om alles voor te bereiden.

Het waren dagen dat ik vaak met Erik optrok. We zaten op zijn bank. Praatten, luisterden naar muziek – hij zong vaak mee – aten chips, childen. Ik fietste soms al in de ochtend naar hem. Soms kwam hij me ophalen. Achter op zijn scooter was ik een paar keer meegereden naar de repetities van zijn band.

Hij kwam zelfs eens eten in Neptunus, samen met zijn band. Jammer genoeg al de tweede avond dat ik er werkte. Peter vulde de ruimte met zijn grappen en zijn lach. Het lukte me toen nog niet om biertjes te tappen. Erik en zijn vrienden kregen meer schuim dan bier, maar ze moesten erom lachen en kregen er een paar gratis, om het goed te maken. Guido en Gisèle, de eigenaars van Neptunus, maalden er niet om en Guido maakte van de gelegenheid gebruik om me keer op keer zijn vaardigheid in het tappen van bier te demonstreren. ‘Zo, glas schuin houden en langzaam rechtop brengen ...’ Ik vind het nog altijd lastig als de gasten bier vragen en geen wijn. Een fles wijn opendoen vind ik minder moeilijk.

Acht dagen had ik om me voor te bereiden op onze reis. Dat was tijd genoeg. Het hotelletje had ik via booking.com en met behulp van de tovercode 2386 meteen vastgelegd. Ook de treintickets.

Ik stuurde een berichtje naar Helena:

17 augustus, om 8.24 uur, vertrek Brussel-Zuid. Met de Thalys. Overstappen in Parijs. Naar Deauville is het nog zo'n twee en een half uur rijden. Vraag jij je mama of ze ons naar Brussel-Zuid wil brengen?

Nee, vraag jij haar dat maar, was het antwoord.

Ze leest tenminste berichtjes en beantwoordt ze, dacht ik opgelucht. En met haar moeder wil ze blijkbaar niet praten. Dat voorrecht had ik. Het voelde even alsof ik de therapeute was en mijn therapie geslaagd was. Gelukkig had Helena's moeder me haar telefoonnummer gegeven, nadat ze me haar bankkaart had toegeschoven. ‘Voor als er iets is. Hou me op de hoogte, hè? Goed?’

Dat was dan ook snel geregeld. De rest van de tijd had ik om met Erik rond te hangen en om de spanning te laten oplopen. Stiekem.

Ik zou hem weerzien, mijn Otto! Kon ik hem maar een berichtje sturen. Even een whatsappje naar het jaar 1860. Ping. *Ik kom eraan! We spreken af in onze badkoets. Wacht je daar op me?* Was het maar zo eenvoudig! Zou hij er nog zijn? Zou hij er elke dag heen gegaan zijn in de hoop me weer te zien, zoals hij had beloofd? Of was hij me vergeten? Had hij inmiddels een andere Louise? Een vrouw met pijpenkrullen in een lange hoepelrok, haar borsten ingeregen en ... De gedachte haalde me helemaal overhoop.

Het verwonderde me dat ik niet zo veel meer aan eten dacht. Ik, die er een gewoonte van had gemaakt om alle calorieën te tellen of uit te braken. Het was nu alsof er een touw om mijn keel zat dat mijn slokdarm dichtsnoerde. Er kwam gewoon niet meer zo veel pudding of pasta of chocola doorheen als vroeger.

Eén keer heb ik het gedaan. Ik hoefde zelfs mijn vinger niet in mijn keel te steken. Eén keer kokhalzen en het eten werd in de omgekeerde richting door mijn slokdarm weer naar buiten gestuwd. Dat was in het ijscafé, toen ik tegen mijn zin met Amber en de andere meiden had afgesproken. Het ijs kwam vanzelf naar boven. Ik moest me naar de wc reppen om de romige, gelige brei eruit te laten gulpen, als een bevrijding. Alsof mijn maag vanzelf afstootte wat te veel was, en dat was een geruststelling voor me. Ik hoefde me geen zorgen meer te maken. Tenminste, niet daarover. Slank blijven ging tegenwoordig vanzelf.

Ik was afgefallen. Zomaar. Zonder moeite. Was dat liefde? De beste vermageringskuur zonder slecht geweten. Wat hield ik van de liefde!